देवते स्वसारौ परस्परभगिन्यौ ते एतत् संवत्सरात्मकं तन्त्रं तन्तुनिष्पन्नं वस्त्रं वयतः, यथा कुविन्दस्तन्तुभिः वस्त्रं वयति निष्पादयति एवमेते संवत्सरं निष्पादयत इत्यर्थः। तच्च संवत्सरात्मकं कीदृशं, सनातनम् अनादिकालसिद्धम्। नहि संवत्सरप्रवाहस्यास्माभिर्दृश्यमान आदिः कश्चिदस्ति। अतएव विततं वस्त्रगतदीर्घतन्तुवत् विस्तीर्णषण्मयूखं षट्सङ्ख्याका ऋतवः मयूखाः शङ्कुस्थानीया यस्य तादृशं कुविन्देन हि तन्तुप्रसरणाय शङ्कवो निखन्यन्ते तद्वदृतव इत्यर्थः। कुविन्दो हि वस्त्रनिर्म्माणकाले कांश्चित् दीर्घतन्तून् अधः कृत्वा मध्ये तिर्य्यक्तन्तून् धारयति एवमेते अप्यहोरात्रदेवते अन्यान् कांश्चिदहर्विशेषान् तन्तून् अस्तमयकालेषु अवकिरतः अधोगतान् कुरुतः, अन्यांश्च रात्रिरूपान् तन्तून् अस्तमयादूर्द्ध्वं धत्तो धारयतः। एते अहोरात्रदेवते कदाचिदपि नावप्रज्याते। तस्यैव व्याख्यानम्, अन्तं न गमाते संवत्सरात्मकवस्त्रनिर्म्माणस्य समाप्तिं न गच्छतः निरन्तरं संवत्सरपरम्परां निष्पादयत इत्यर्थः। एतच्च मन्त्रद्वयं क्रमात् उषोदेवताके अहोरात्रदेवताके च कर्म्मविशेषे द्रष्टव्यम्॥

अथाष्टमीमाह। "आ वो यन्तूदवाहासो अद्य। वृष्टिं ये विश्वे मरुतो जुनन्ति। अयं यो अग्निर्मरुतः समिद्धः। एतं जुषध्वं कवयो युवानः" [३] इति। हे मरुतः ये विश्वे सर्व्वे मेघाः वृष्टिं जुनन्ति जवेन त्वरया प्रेरयन्ति वो युष्मत्सम्बन्धिनः उदवाहासः उदकवाहिनो मेघाः अद्यास्मिन् कर्म्मणि